

Sygn. akt I PSK 48/21

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko Spółce R. Spółce Akcyjnej w B.
o rekompensatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 kwietnia 2021 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 24 października 2019 r., sygn. akt IX Pa (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego w K.) na rzecz adwokata M. W. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 24 października 2019 r., oddalił apelację od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 5 listopada 2018 r., oddalającego powództwo o wypłatę rekompensaty w kwocie 10.000,00 zł z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla.

W sprawie ustalono, że A. S. jest emerytem od 2005 r. Ostatnim miejscem pracy powoda, przed nabyciem praw emerytalnych, była kopalnia C. w R. Istota

sporu sprowadzała się zatem do stwierdzenia czy powód, będąc zatrudnionym ostatnio w kopalni C. w R., jest osobą uprawnioną do świadczenia rekompensacyjnego z tytułu utraty do bezpłatnego węgla.

Sąd drugiej instancji stwierdził, że Kopalnia C., w której ostatnio pracował powód jest czeską spółką i nie spełnia definicji przedsiębiorstwa górniczego w rozumieniu ustawy z dnia 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla (Dz.U. z 2017 r., poz. 1971), ponieważ taki status w rozumieniu ustawy posiadają jedynie jednoosobowe spółki Skarbu Państwa oraz spółki w którym Skarb Państwa posiada akcje lub udziały. Tym samym brak jest podstaw do uwzględnienia roszczeń powoda o wypłatę świadczenie rekompensacyjnego.

Skargę kasacyjną w imieniu powoda, wywiódł pełnomocnik z urzędu, zaskarżając wyrok w całości. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 398² § 2 pkt 2 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach dotyczących kar porządkowych, świadectwa pracy i roszczeń z tym związanych oraz o deputaty lub ich ekwiwalent. Przedmiotem sporu (a następnie zaskarżenia) w niniejszej sprawie była zasadność roszczenia powoda o zapłatę kwoty 10.000 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za przysługujący mu deputat węglowy, do którego, w jego ocenie, nabył prawo na podstawie ustawy z dnia 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla (Dz.U. z 2017 r., poz. 1971). Tak też przedmiot sporu określiły Sądy obu instancji w komparycji swoich orzeczeń.

Zdaniem Sądu Najwyższego, określony w takich sposób przedmiot sporu bez wątpienia mieści się w pojęciu „sprawy o deputaty lub ich ekwiwalent”, użytym w art. 398² § 2 pkt 2 k.p.c., a określającym przedmiotowo rodzaje spraw, w których skarga kasacyjna jest niedopuszczalna bez względu na wartość przedmiotu

zaskarżenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 lutego 2007 r., I PK 280/06 oraz z dnia 6 lutego 2020 r., II UK 273/18, Legalis nr 2370767).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 i § 2 pkt 2 k.p.c. jako niedopuszczalną.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej odwołującemu się w postępowaniu kasacyjnym, orzeczono w myśl art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 1621) w związku z § 15 ust. 1 pkt 2 i § 16 ust. 4 pkt 2 w związku z § 4 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 18).